

Buat of de inwijding in de Sangha van jonge kinderen

En van de meest bijzondere Boeddhistische ceremonies is de intrede van jonge mannen in de Sangha. De Sangha is de gemeenschap van monniken, en de meeste jonge mannen zullen voor hun huwelijk een kortere of langere periode als monnik het kloosterleven ervaren. Hiermee maken zij ‘merit’ die ten goede komt aan hun moeder; niet alleen om

haar te danken voor alles wat zij voor hem heeft gedaan, maar ook om haar extra ‘merit’ te geven opdat haar volgend leven beter zal zijn.

Natuurlijk heb ik dergelijke ceremonies al vaak meegemaakt en hoewel ze in principe hetzelfde zijn, zijn er ook opvallende verschillen. Het is een groots feest waar animisme en boeddhisme elkaar in evenwicht houden, maar het is ook het moment dat de ouders kunnen laten zien wat ze aan

kunnen. Er worden heel veel mensen uitgenodigd en eten en drank zijn in ruime mate aanwezig. Nieuwsgierig als ik ben kon ik de verleiding niet weerstaan om ook een 'mass ordination' mee te maken van jonge kinderen, die in hun vakantie een periode van 2 weken of langer in het klooster doorbrengen om in de beginselen van het boeddhisme onder-richt te krijgen. Maar dat gaat niet zomaar, je moet net als volwassen mannen door het hele ritueel dat begint met het afscheren van het haar.

Toen ik die zondagmorgen voor dag en dauw de tempel in Yannawa betrad zaten daar al 70 of 80 jongens te wachten op hun beurt. Een aantal zat al op een stoel met een lotusblad op hun schoot in angstige afwachting voor wat er zou gebeuren. Het scheren werd door een aantal jonge monniken gedaan en je kon zien dat ze niet veel consideratie hadden met de toch nog wel jonge kinderen. Die haren moeten er af en snel ook! Plukken haar bleven plakken op het gezicht of op hun schouders en bij sommige kinderen zag je toch de tranen prikken. Gelukkig waren ze met de wenkbrauwen iets voorzichtiger en toen eenmaal al het haar er af was werd het blad samengevouwen en aan de moeder gegeven die het later in de rivier zal gooien.

Nu was het tijd voor een koude douche onder de tuinslang en daarna kreeg ieder een wit, kanten hemd aan van de stapel. Dat paste natuurlijk meestal niet; het was te groot of te klein, maar uiteindelijk stond iedereen klaar en kon men met elkaar gaan ontbijten. Het was ook voor mij tijd om naar huis te gaan maar ik nam me voor om het volgend jaar terug te komen om de rest mee te kunnen maken.

Een jaar later heb ik deel twee van deze ceremonie beleefd en wel op een hele bijzondere plek, namelijk Wat Pho. Het was een groep van 60 jongens uit Phetchaburi die speciaal naar Bangkok was gekomen voor dit deel van de Buat. De haren van de jongens waren al afgeschoren, en gekleed in de eenvoudige kleding van de novice zaten ze vlak bij hun ouders te wachten op het meest emotionele deel van de ceremonie. De abt vroeg de jongens hun hoofd in de schoot van hun vader of moeder te leggen en de ouders moesten zijn hoofd strelen. Een beetje onzeker om zich heen kijkend of ze het wel goed deden volgden de ouders de instructies van de abt op en ik probeerde te begrijpen wat er gezegd werd want dat het heftig was begreep ik wel. Hij vroeg of ze elkaar wilden vergeven dat wat fout was gegaan in de relatie tussen ouder en kind, terwijl de novice zich moest verontschuldigen voor de zorgen en teleurstellingen die hij misschien had veroorzaakt.

De jongen vlak voor mij, nog zo jong en zo kwetsbaar had het duidelijk moeilijk en zijn ouders en grootmoeder leken zich zorgen te maken hoe hij de periode in de tempel door zou komen. Zelf moeder en grootmoeder, doen je de emoties bij de ander herkennen en dat is ook altijd wederkerig; het schept een band voor de rest van de dag.

De ouders geven nu hun zoon de oranje kleding van de monnik, die in rechte lijnen gaan zitten terwijl ze drie

lotusbloemen in hun hand houden. Ze krijgen hun instructies en dan ineens komt iedereen in beweging. De jongens zijn uitgelaten, als jonge honden schudden ze de emoties van zich af en rennen naar buiten waar de processie zich langzaam vormt. Het duurt even voordat de ouders hun plaats hebben ingenomen, de jongens hun kleding weer gefatsoeneerd hebben en de monniken ieder op de juiste plaats hebben gezet en de processie in beweging komt.

Wat Pho met zijn mooie architectuur is wel een hele bijzondere plek voor deze tocht rond de Ubosot (tempel waar de inwijding plaatsvindt). De jongens genoten terwijl iemand keer op keer 'CHAHO – CHAHO – CHAHO' riep, wat de

ouders beantwoordden met dezelfde kreet, alsof zij de goden aanriepen dit bijzondere moment met elkaar te delen.

Maar het hoogtepunt is toch altijd als de man, en in dit geval de jonge kinderen, vanaf het bordes van de Ubosot de mooi versierde munten naar het publiek gooiën. Dit symboliseert het moment dat Prins Siddhartha het paleis verliet om een ascetisch leven te leiden dat hem uiteindelijk tot Boeddha zou maken.

Je ziet ze genieten van een spel dat voor hen nauwelijks betekenis heeft en dat pas ophoudt als alle schalen met geld vergeven zijn.

Maar nu komt toch het moment dat de jongens de tempel in gaan om gezeten voor de Boeddha te bidden en te luisteren naar de abt. Een voor een komen de novices naar voren en geven de abt het pak met de 'robes'. Hij haalt daar een doek uit die hij rond hun schouders legt waarna ze naar achteren lopen om achter het boeddha beeld geholpen te worden om deze toch ingewikkelde doeken netjes rond hun kinderlichamen gevouwen te krijgen. Als kleine monniken komen ze terug voor het laatste deel van de ceremonie: het geaccepteerd worden door de Sangha door gezamenlijk te 'chanten' tot de Boeddha. Dit wordt altijd zo mooi zichtbaar gemaakt door de kring rond de zojuist togetreden monnik te sluiten. Door de grote aantallen was dat in dit geval niet mogelijk maar de jonge monniken zaten tussen de monniken van Wat Pho en hun ouders, wat benadrukte dat deze intrede niet definitief is.

Tip: ik kan niet zeggen wanneer en waar je dit kunt meemaken omdat het elk jaar ergens anders is, maar je ziet vaak foto's van deze ceremonie langs de weg en dan moet je kijken of iemand je verder kan helpen.

Maar een ding is zeker, het is voor Songkran.

